

lokki laiturin likelle.
Kivellä tuo katsasteli,
menisikö vielä metrin
taikka viisi liihottaishi
laiturille laatusalle,
kun ei liiku ihmisiä
eikä koiria lähellä.

Pitkään miettinyt ei lintu:
kohta katsoi laiturilla,
mihin voisi heittää huonot,
mihin laskea jätökset,
kuhun laittaa käyntikortit.
Niille kohta paikka löytyi.
Sehän tässä harmittaakin,
kun ei mitkään temput tepsi,
likaavaisen linnun päähän,
tajuhan ei ensinkänä.
Löytyy kyllä neuvoja,
paljon vinkin antajia,
miten voisi päästä irti
lokin paskoista pahoista,
ulosteista suuren linnun.
Yksi neuvoi ämpäreitä,
punaisia sellaisia.
Niitä kun on kymmenkunta
seisomassa laiturilla,
eipä sinne lennä lintu,
etsii toisen vessapaikan,
siellä toimittaa asian.
Tehonnut ei moinen neuvo.

Toinen neuvoi kiiltopellit
narun päähän killumahan.
Heilumista pelkää lokki
eikä siedä kiiltelyä,
pelkää ääntäkin pirusti.
-Peloittaneet eivät pellit.
Humisevat nauhat tiemmä
säikäyttävät kaikki linnut,
ulvontaan ne hermostuvat,
nauhan kiertävät etäältä.
Tällainenkaan fiksu konsti
lokkeja ei säikäyttänyt.

Neljäs tuttu käärmeet tunsi,

matelijat muisti kaikki,
sanoi: "Hanki leikkikäärme,
laita kieppiin laiturille!
Niitä säikkyy linnut kaikki,
lokit tiiroja enemmän."
Eivätpä vain säikkynehet.

Sitten kannoin haukan kaiman
pitkän, notkeen riu`un päähän
vartioimaan laituria,
tiemmä karkoittaa lokitkin.
Tuulessa se kyllä huoju,
mutta lokki, viisas lintu,
huomasi tuon petkutuksen.
Sotkemiset sen kuin jatkui.
Eivät tepsineet siis neuvot,
mutta muistin vanhan keinon:
Otin kunnan rastasverkon,
levitin sen laiturille,
päälle lankkujen asetin.
Kuri löytyi jo lokeille:
nyt ei lennä lintuheimo
kaatopaikan lounahilta
tuomaan meidän laiturille
käyntikortteja omia,
liimaisia viestejäänsä:
pelkää verkkoon tarttumista.
Lokeilla on toinen paikka:
Kyselee jo naapurimme,
löytyisiköhän asetta,
jotta saisi paukutella
hengiltä nuo herjat linnut,
lokit kurjat likvidoida!